

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžk/19/2019
Identifikačné číslo spisu: 5018200126
Dátum vydania rozhodnutia: 15.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5018200126.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: NUBIUM, s.r.o., so sídlom Trenčianska č. 705/55, Bratislava, IČO: 47 545 674, právne zastúpený: JUDr. Jánom Mišiurom, PhD., advokátom so sídlom Záhradnícka č. 27, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Výsokoškolákov č. 8556/33B, Žilina, za účasti ďalších účastníkov: 1/ Slovenský vodohospodársky podnik, š.p., so sídlom Radničné námestie č. 8, Banská Štiavnica, IČO: 36 022 047, 2/ Slovenská správa ciest, so sídlom Miletičova č. 19, Bratislava, IČO: 00 003 328, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Číslo: OU-ZA-OVBP2-2018/004079/KRA zo dňa 12.02.2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 30S/45/2018-84 zo dňa 5. marca 2019, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a.

Žalobcovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd v Žiline (ďalej ako „správny súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č.k. 30S/45/2018-84 zo dňa 5. marca 2019 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“, „rozsudok správneho súdu“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej iba „SSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného Číslo: ZA-OVBP2-2018/004079/KRA zo dňa 12.02.2018 (ďalej ako „rozhodnutie žalovaného“, preskúmané rozhodnutie“) v spojení s rozhodnutím Obce Kľačany č. 354/2016/811-rozh. zo dňa 18.05.2017 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu“) a vrátenia veci správneému orgánu prvého stupňa. Krajský súd súčasne nepriznal náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov konania s poukazom na ustanovenie § 167 až § 169 SSP.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správny orgán podľa § 66 a § 67 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom

plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších platných predpisov (stavebný zákon) (ďalej iba „stavebný zákon“) zamietol žiadosť žalobcu o zmenu doby trvania reklamných stavieb č. 8/2/4/7/1-2 a 3-4 s miestom stavby Kraľovany na pozemkoch parc. č. KN-C 643/1 (KN-E 724/4) v katastrálnom území N.. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím, ktorým prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu zmenil tak, že žiadosť žalobcu o zmenu trvania vyššie konkretizovaných reklamných stavieb, povolené rozhodnutím Obce Kraľovany č. 69/2007 z 15.02.2007 s lehotou trvania do 31.12.2016 zamietol podľa § 68 ods. 2 v spojení s § 62 ods. 4 stavebného zákona a ďalšie predĺženie doby trvania reklamnej stavby nepovolil.

3. V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na ustanovenia § 43 ods. 2, § 62 ods. 4, § 67 ods. 4, § 68 ods. 1, ods. 2 stavebného zákona, § 10 ods. 4, § 24f ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“) v znení účinnom k 16.02.2018, § 23 ods. 1, § 47 ods. 3 a 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej iba „správny poriadok“) a konštatoval, žalovaný správne zistil skutkový stav veci a aplikoval naň správne ustanovenia stavebného zákona. Bolo riadne preukázané, že reklamné stavby boli umiestnené pred 02.01.2015, spĺňajú atribúty uvedené v § 10 ods. 4 cestného zákona, preto bolo povinnosťou ich vlastníka reklamné stavby v zmysle § 24f ods. 1 cestného zákona odstrániť do 01.01.2017. Citované ustanovenie je účinné od 02.01.2015, najneskôr od kedy musela byť žalobcovi známa táto jeho povinnosť. Keďže však tento tesne pred ukončením doby trvania stavieb (stavby boli povolené do 31.12.2016 a žalobca podal žiadosť o zmenu doby ich trvania dňa 23.12.2016) požiadal o zmenu doby trvania reklamných stavieb podľa § 67 ods. 4 stavebného zákona, legálne si predĺžil lehotu doby trvania stavieb aj po dátume 01.01.2017, hoci záväzné stanoviská v stavebnom konaní o predĺženie doby trvania takejto stavby vzhľadom na ich charakter museli byť negatívne.

4. V súvislosti so žalobnými námietkami krajský súd uviedol, že všetky boli v plnom rozsahu nedôvodné. Čo sa týka prvej námietky, že napadnuté rozhodnutie je zmätočné, lebo v odôvodnení rozhodnutia číslo: OU-ZA-OVBP2-2018/004082/KRA zo dňa 12.02.2018 bola tiež uvedená KN p.č. 643/1, správny súd upriamil pozornosť na to, že predmetom súdneho prieskumu nebolo rozhodnutie číslo: OU-ZA-OVBP2-2018/004082/KRA zo dňa 12.02.2018, ale rozhodnutie číslo: OU-ZA-OVBP2-2018/004079/KRA zo dňa 12.02.2018. Preto nemohol preskúmať uvedené iné, právoplatné rozhodnutie a konštatovať, že má vady. Naopak, z tohto rozhodnutia vychádzal (§ 132 SSP). Správny súd preto nemal kompetenciu preskúmať rozhodnutie číslo: OU-ZA-OVBP2-2018/004082/KRA zo dňa 12.02.2018, jeho náležitosti, ani jeho obsah. Nezákonnosť napadnutého rozhodnutia nemôže byť zdôvodňovaná nezákonnosťou uvedeného iného právoplatného rozhodnutia. Požiadavku žalobcu, aby sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí zmienil, ktorý skutkový stav je správny, považoval správny súd za nenáležitú. Pokiaľ bol výrok napadnutého rozhodnutia súladný s jeho odôvodnením (čo konštatoval samotný žalobca v žalobe), potom žiadna vada nezrozumiteľnosti nebola daná. Ak sa vada nesprávneho označenia parcely vyskytovala v inom rozhodnutí ako napadnutom, uvedené už z pojmového hľadiska nemohlo mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Preto takáto námietka nemohla byť podľa krajského súdu relevantná.

5. K ďalšej námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, ktorej prvým dôvodom malo byť, že hoci došlo k zmene prvostupňového rozhodnutia, na viacerých miestach napadnutého rozhodnutia bolo uvedené, že správny orgán prvého stupňa rozhodol v súlade so zákonom, avšak nesprávne použil hmotnoprávny predpis - nevedno ktorý a ako, správny súd konštatoval, že z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplynulo, že odôvodnením, prečo došlo k zmene prvostupňového rozhodnutia, sa žalovaný zaoberal od strany 6 až po stranu 10, obsahom ktorých je exkurz do rozhodovania o reklamných stavbách v zmysle právnej úpravy účinnej od 02.01.2015 (zákon č. 293/2014 Z.z.). V odôvodnení uviedol, aká bola rozhodovacia prax pred týmto dátumom a aká je rozhodovacia prax pri zmene doby trvania reklamnej stavby po tomto dátume. Z uvedeného odôvodnenia bolo nepochybné, že zo zaradenia ust. § 67 ods. 4 stavebného zákona k ustanoveniam stavebného zákona o stavebnom konaní sa vyvodzuje, že konanie o žiadosti vlastníka reklamnej stavby o povolenie zmeny doby trvania reklamnej stavby je novým stavebným konaním, v ktorom sa postupuje primerane podľa § 54 až § 70 stavebného zákona a v prípade rozhodovania o zmene doby trvania

reklamnej stavby ide vo svojej podstate o povolenie zmeny stavby pred dokončením v zmysle § 68 stavebného zákona. Preto bolo potrebné použiť túto právnu normu. Pokiaľ dochádza k zamietnutiu žiadosti vlastníka o zmenu doby trvania reklamnej stavby, toto zamietnutie je posudzované ako každé iné zamietnutie žiadosti o stavebné povolenie, a to podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona, preto žalovaný použil aj toto ustanovenie zákona a zmenil prvostupňový výrok tak, že zamietol žiadosť žalobcu podľa § 68 ods. 2 a § 62 ods. 4 stavebného zákona. V odôvodnení žalovaný taktiež uviedol, že prvostupňový správny orgán použil nesprávne hmotnoprávny predpis, ktorým žiadosť o predĺženie doby trvania zamietol. Z výroku prvostupňového rozhodnutia je zrejmé, že na zamietnutie žiadosti žalobcu použil § 66 a § 67 stavebného zákona a z výroku napadnutého rozhodnutia, že žalovaný použil § 62 ods. 4 stavebného zákona. Preto krajský súd považoval námietku žalobcu o absencii úvahy, na základe čoho došlo k zmene prvostupňového rozhodnutia, o nejasnosti použitia hmotnoprávneho predpisu a o vnútornom rozpore, keď žalovaný na jednej strane konštatuje, že prvostupňový orgán rozhodol v súlade so zákonom a na druhej strane nesprávne použil hmotnoprávny predpis, za plne nedôvodnú. V odôvodnení je totiž tiež uvedené, že prvostupňový orgán rozhodol v súlade so zákonom z toho hľadiska, že nie je možné v súčasnosti podľa platných predpisov povoliť ďalšiu existenciu reklamnej stavby tak, ako je umiestnená pri ceste I/18, a to v zmysle cestného zákona, tzn. že prvostupňový orgán správne aplikoval cestný zákon, najmä § 10 ods. 4 cestného zákona v spojení s negatívnym stanoviskom dotknutého orgánu Okresného úradu Žilina, avšak nesprávne použil len stavebný zákon na formálne zamietnutie žiadosti žalobcu.

6. S druhým, žalobcom uvedeným dôvodom nepreskúmateľnosti rozhodnutia, že reklamné stavby na C-KN p.č. 643/1 sú dve, avšak z rozhodnutia číslo: OU-ZA-OVBP2-2018/004082/KRA zo dňa 12.02.2018 jednou zo stavieb by mohla byť stavba tam uvedená, keďže toto rozhodnutie v odôvodnení uviedlo KN p.č. 643/1 sa správny súd vysporiadal v bode 13 a dodal, že pre zistenie prípadnej nezákonnosti napadnutého rozhodnutia bol rozhodný procesný postup predchádzajúci jeho vydaniu a obsah napadnutého rozhodnutia, nie obsah iného právoplatného rozhodnutia, ktoré môže byť samo predmetom súdneho prieskumu. Tá skutočnosť, že v inom rozhodnutí bola uvedená rovnaká parcela, na ktorej sú umiestnené reklamné stavby špecifikované v napadnutom rozhodnutí, nemalo žiadny vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Prípadná vada v odôvodnení iného rozhodnutia nemohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Preto takúto námietku považoval správny súd tiež za irelevantnú.

7. S tretím dôvodom nepreskúmateľnosti namietaným žalobcom, týkajúcim sa porušenia dvojinštančnosti správneho konania sa správny súd taktiež nestotožnil. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že dokazovanie bolo vykonávané len pred prvostupňovým správnym orgánom a všetky dôkazy, z ktorých vychádzal žalovaný aj prvostupňový správny orgán, mal žalobca k dispozícii. V odvolacom konaní neboli žalobcom predložené žiadne nové dôkazy, ktoré by zakladali dôvod pre doplnenie dokazovania a zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia. Preto žalovaný pristúpil k zmene napadnutého rozhodnutia, ku ktorej došlo len z dôvodu aplikácie konkrétnej procesno-právnej normy pri zamietnutí žiadosti žalobcu, pričom skutková situácia a hmotno-právne posúdenie žiadosti žalobcu z pohľadu cestného a stavebného zákona zostalo nezmenené. Takto vydané rozhodnutie v odvolacom konaní nebolo možné považovať za upretie práv žalobcu na dvojinštančné správne konanie, tak ako to žalobca namietal v podanej žalobe.

8. Z uvedených dôvodov nebolo možné, podľa krajského súdu, prisvedčiť žalobcovi, že napadnuté rozhodnutie nie je pochopiteľné priemernému adresátovi, t.j. žalobcovi. Naopak, nebola zrejmá žalobná námietka, že nie je možné vysvetliť dôvody rozhodnutia, osobitne napádaného rozhodnutia v porovnaní s neskorším rozhodnutím pod tou istou spisovou značkou. Žalobca totiž netvrdil a nevyplýva to ani z vyjadrenia žalovaného, že by pod spisovou značkou napadnutého rozhodnutia žalovaný vydal neskôr ďalšie rozhodnutie. Ďalšie vady nepreskúmateľnosti pripisované rozhodnutiu žalovaného neboli správnym súdom zistené.

9. K ďalšej námietke žalobcu o nepreskúmateľnosti interného číslovania reklamnej stavby, ako ju očísloval jeho právny predchodca, pričom výrok s takýmto označením stavby považoval žalobca za

nevykonateľný správny súd konštatoval, že výrok napadnutého rozhodnutia je dostatočne určitý, pretože sú v ňom reklamné stavby špecifikované ich umiestnením na C-KN p.č. 643/1, ktorá je v časti totožná s EKN p.č. 724/4 v kat.úz. N. a ďalej špecifikovaná ich umiestnením po pravej strane štátnej cesty I/18 v smere Žilina - Ružomberok a rozhodnutím Obce Kral'ovany č. 69/2007 zo dňa 27.03.2006. Z takéhoto špecifikovania stavieb bolo zrejmé, o ktoré stavby sa jedná. Žalobca ani v žalobe ani v priebehu správneho konania netvrdil, že by na C-KN p.č. 643/1 v kat.úz. N. v jej časti totožnej s E-KN p.č. 724/4, boli umiestnené viac ako dve reklamné stavby povolené rozhodnutím č. 82/2006. Musí sa teda jednať o také stavby, ktoré sa dajú riadne špecifikovať aj bez ohľadu na ich interné číslovanie právnym predchodcom žalobcu. Okrem uvedeného poukázal správny súd na to, že žalobca odôvodňoval nezákonnosť napadnutého rozhodnutia svojim vlastným správaním. Z potvrdenia o schvaľovacom procese zmluvy zo dňa 02.12.2016, ktoré žalobca priložil k žiadosti o zmenu doby trvania reklamných stavieb zo dňa 22.12.2016 vyplynulo, že sa snažil uzavrieť nájomnú zmluvu s ďalším účastníkom 1/, pričom reklamné stavby sám označil označením, ktoré už v žalobe napáda a ponuku na uzavretie zmluvy nepodal právny predchodca žalobcu, ale samotný žalobca. Žalobca k žiadosti o zmenu doby trvania reklamných stavieb zo dňa 22.12.2016 pripojil taktiež evidenčné listy billboardov a zakreslenia ich umiestnenia v GIS snímkach, pričom sám (teda nie jeho právny predchodca) reklamné stavby na všetkých evidenčných listoch a snímkach označil týmto číslovaním. Potom jeho námietka ohľadne číslovania stavby tým spôsobom, ktorý sám použil sa krajskému súdu javila ako nelogická.

10. Žalobca ďalej namietal nedostatok dôvodov napadnutého rozhodnutia tým, že správne orgány sa nezaoberali tým, na základe akých spoľahlivo zistených skutočností malo dôjsť k subsumpcii pod právnu normu § 10 ods. 4 cestného zákona a tým aj k identifikácii dotknutého orgánu, keď nevykonali nič, čím by zisťovali skutočnosti potrebné na subsumpciu. Túto námietku považoval správny súd za plne nedôvodnú. Zo správneho spisu bolo podľa neho zrejmé, akým spôsobom dospeli správne orgány k skutkovému záveru, že reklamné stavby sú umiestnené a osadené v území 100 metrov od osi vozovky príľahlého jazdného pásu cesty prvej triedy I/18. Okrem toho túto skutočnosť žalobca v správnom konaní vôbec nenamietal. Hoci mal lehotu na vyjadrenie sa k podkladom, ktoré mu boli zaslané, najmä k negatívnemu stanovisku Okresného úradu Žilina, v stanovenej lehote sa k tejto otázke vôbec nevyjadril, a teda ju ani nenamietal. Tiež je nesporné, že cesta I/18 je medzinárodným cestným ťahom. Umiestnenie a osadenie reklamných stavieb mimo sídelného útvaru obce ohraničeného dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce, bolo tiež nesporné. Uvedené vyplýva zo špecifikácie umiestnenia stavby, ktoré podklady na túto špecifikáciu predložil samotný žalobca k žiadosti zo dňa 22.12.2016 - zakreslenia umiestnení reklamných stavieb v GIS snímkach a fotodokumentácia stavieb, z ktorých podkladov je zrejmé, že obe stavby sú umiestnené v tesnej blízkosti cesty I/18. Túto skutočnosť žalobca taktiež v celom správnom konaní nerozporoval.

11. K námietke žalobcu, že mu bola odňatá možnosť náležite argumentovať a rozhodnutia majú nedostatok dôvodov, keďže v nich nie je uvedené, akými úvahami boli správne orgány vedené pri hodnotení dôkazov, ako použili správnu úvahu a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s vyjadreniami k podkladom rozhodnutia, správny súd uviedol, že z odôvodnenia žalovaného aj prvostupňového rozhodnutia vyplývajú jednotlivé náležitosti odôvodnenia rozhodnutia, ako ich má na mysli ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku. Správne orgány riadne opísali zistený skutkový stav, uviedli listinné dôkazy, z ktorých vychádzali, opísali procesný priebeh správneho konania a vec subsumovali pod konkrétne ustanovenia zákonov. V napadnutom (ani prvostupňovom) rozhodnutí nechýbala správna úvaha pri právnom posúdení veci. Námietka, že v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia nie je uvedené, ako sa správny orgán vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníka a s jeho vyjadreniami k podkladom, súd konštatoval, že táto námietka bola v priamom rozpore s obsahom správneho spisu. Zo správneho spisu totiž krajskému súdu vyplynulo, že žalobcovi bolo doručené oznámenie o začatí správneho konania, v ktorom mu bola stanovená lehota 7 pracovných dní na doručenie svojich námietok, inak na ne neprihliadne. Po doručení fotokópií podkladov pre prvostupňové rozhodnutie bola žalobcovi opätovne daná lehota 7 pracovných dní na zaslanie svojich námietok, avšak žalobca sa ani v dodatočnej lehote 7 pracovných dní nevyjadril. Žalobca teda v celom prvostupňovom správnom konaní žiadne námietky a pripomienky neprodukoval. Následne podal až odvolanie, s ktorým sa riadne vysporiadal žalovaný. Žalobná námietka nedostatku dôvodov bola podľa krajského súdu v plnom

rozsahu nedôvodná

12. Pokiaľ žalobca odôvodňoval odňatie možnosti argumentovať pred správnym orgánom tým, že mu nebola vyhotovená kompletná kópia celého administratívneho spisu v súlade s § 23 ods. 1 správneho poriadku a prvostupňový orgán iba selektívne vyhotovil určité kópie, čo považoval za popretie rovnosti účastníkov a za zásah do spravodlivého konania, aj túto námietku správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Z administratívneho spisu vyplynulo, že správny orgán na žiadosť žalobcu o zaslanie kópie kompletného administratívneho spisu zaslal žalobcovi kópiu stanoviska Slovenskej správy ciest IVSC zo dňa 21.02.2017 a stanoviska Okresného úradu Žilina, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií zo dňa 21.02.2017. V súvislosti s uvedeným správny súd zdôraznil, že len tieto dva podklady sú podklady, o ktorých žalobca v konaní nemal vedomosť. S tým, že ostatné časti administratívneho spisu mu nebudú zaslané preto, lebo mu už boli doručené alebo ich sám správny orgán zaslal, bol žalobca oboznámený v zaslaní podkladov zo dňa 13.03.2017. Žalobcovu zotrvávanie na požiadavke opätovného predloženia aj týchto listín sa javilo správny súdu ako šikanózne, účelové a v rozpore s elementárnou logikou. Pokiaľ žalobca v žalobe tvrdil, že mu bolo upreté právo na spravodlivý proces a odňatá možnosť vyjadriť sa k podkladom napadnutého a prvostupňového rozhodnutia preto, že mu neboli vyhotovené fotokópie všetkých častí administratívneho spisu, teda aj tých podkladov, ktoré on sám do konania predložil, resp. tých podkladov, ktoré mu už boli doručené do vlastných rúk, takáto námietka bola podľa správneho súdu zjavne nedôvodná.

13. Ďalšie žalobné body uvedené žalobcom v replike, ktorými rozširoval žalobné body o nové dôvody, nebolo možné podľa správneho súdu vyhodnocovať a ani na ne prihliadať, pretože boli podané po zákonom stanovenej lehote na podanie správnej žaloby (§ 183 SSP). K námietke žalobcu uvedenej v replike o zmätočnosti vyjadrenia žalovaného k žalobe, správny súd konštatoval, že vady (akéhokoľvek charakteru) vo vyjadrení k žalobe nemôžu mať za dôsledok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože samotné vyjadrenie k žalobe nebolo vydané v administratívnom konaní. Preto takáto námietka nemohla žalobcovi privodiť úspech pri vyhodnocovaní jeho žalobných námietok.

14. Vzhľadom na skutočnosť, že správny súd vyhodnotil všetky žalobné body ako nedôvodné, žalobu ako nedôvodnú zamietol a o náhrade trov konania vo vzťahu k žalobcovi rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario tak, že mu náhrada trov nepriznal, pretože v konaní nebol úspešný. Vo vzťahu k žalovanému rozhodol podľa § 168 SSP a contrario tak, že mu náhradu trov nepriznal, pretože neboli splnené podmienky na aplikáciu tohto ustanovenia - výnimočnosť situácie. Rovnako správny súd nepriznal náhradu trov ani ďalším účastníkom (§ 169 SSP a contrario), pretože taktiež neboli splnené podmienky na jeho aplikáciu - správny súd neuložil ďalším účastníkom žiadnu povinnosť, vo vzťahu ku ktorej by došlo k vzniku trov.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

15. Proti rozsudku podal riadne a včas kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“) podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ dôvodiac, že správny súd podľa neho vec nesprávne právne posúdil, keď aplikoval ustanovenie § 126 ods. 1 stavebného zákona v spojení s § 10 ods. 4 cestného zákona, pretože správny orgán nemôže požadovať doklady nad rámec zákona a keď sa stotožnil s argumentáciou žalovaného zaoberajúc sa v bode 20 jeho námietkou o nezaobzeraní sa správnych orgánov skutočnosťami, na základe ktorých malo dôjsť k subsumpcii pod právnu normu § 10 ods. 4 cestného zákona a tým aj k identifikácii dotknutého orgánu, keď nebol vykonaný žiadny úkon na zistenie skutočností potrebných na subsumpciu.

16. Sťažovateľ považoval za zmätočnú tú časť napadnutého rozsudku, v ktorej správny súd uviedol skutočnosti o umiestnení dotknutej stavby, ktoré žalobca žiadnym spôsobom nerozporoval. Za zmätočné považuje sťažovateľ tiež poukazovanie na ust. § 10 ods. 4 cestného zákona obsahujúce zákaz, ktorý nie je možné zmierniť akýmkoľvek stanoviskom „dotknutého orgánu“. Samotná existencia stanoviska „dotknutého orgánu“ v administratívnom spise podľa žalobcu svedčí o tom, že ani žalovaný, ani správny

orgán prvého stupňa nepostupovali v konaní správne, nakoľko žiadne stanovisko nemôže tento zákaz zmierniť. Záväzné stanovisko je podľa sťažovateľa možné pri cestných ochranných pásmach žiadať a vydávať len podľa § 11 ods. 2 cestného zákona a pokiaľ správny súd prevzal argumentáciu žalovaného o aplikácii § 10 ods.4 cestného zákona rezignoval v podstate na akékoľvek zisťovanie a odôvodňovanie skutkového stavu zo strany správnych orgánov, ktorý má byť subsumovaný pod právnu normu. Ak správny súd poukazuje na ust. § 10 ods. 4 cestného zákona, musí byť možná aplikácia citovaného ustanovenia, a to predovšetkým s ohľadom na umiestnenie reklamných stavieb mimo sídelného útvaru obce. Skutočnosť ohraničenia sídelného útvaru obce dopravnými značkami je podľa sťažovateľa nesporná, len v tom rozsahu, že cez tieto body logicky môžu prechádzať hranice sídelného útvaru, ktoré sú čiary a práve toto bolo v správnom konaní namietané v rozsahu, v akom to žalobcovi umožňoval rozsah namietaných porušení jeho procesných práv. Ak poukazoval správny súd na ust. § 10 ods. 4 cestného zákona a súčasne tvrdil, že reklamné stavby sú osadené mimo sídelného útvaru obce, potom poprel denotát pojmu „sídelný útvar obce“. Sťažovateľ ďalej namietal, že v prípade požadovaného „záväzného stanoviska“ absentovalo akékoľvek posudzovanie jeho obsahových a formálnych náležitostí podľa § 140a a § 140b stavebného zákona a nedodržanie postupu podľa § 140b ods. 6 stavebného zákona. Z uvedených dôvodov sťažovateľ namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a rozpor s povinnosťou správneho súdu podľa § 139 ods. 2 SSP. Správny súd podľa sťažovateľa zasiahol do jeho práva na spravodlivý proces, keď rozhodnutie je podľa neho nepresvedčivo odôvodnené, arbitrárne s nesprávnou a ničím nepodloženou aplikáciou § 10 ods. 4 cestného zákona na skutkový stav vyplývajúci z administratívneho spisu.

17. K bodu 13 odôvodnenia rozsudku sťažovateľ uviedol, že súd zrejme pri vyhodnocovaní o námietke uvedenej v danom bode vychádzal z obsahu administratívneho spisu, ktorého úplnú kópiu sťažovateľovi správne orgány na jeho žiadosť nesprístupnili, preto tento postup zasiahol do jeho práva na spravodlivé konanie, keď nemohol pri množstve chýb v jednotlivých rozhodnutiach a nevyhotovení kompletnej kópie administratívneho spisu vedieť, ktoré rozhodnutie sa zaoberalo ktorou žiadosťou, čo mu sťažilo oboznámenie sa s jednotlivými dôvodmi rozhodnutí a obmedzilo jeho možnosť uplatňovania svojich práv. Aj z uvedených dôvodov považuje žalobca napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný.

18. K bodom 14-18 napadnutého rozsudku sťažovateľ uviedol, že správny súd sa s namietanými dôvodmi nepreskúmateľnosti rozhodnutia a postupu žalovaného a pred ním správneho orgánu prvého stupňa vysporiadal spôsobom nezohľadňujúcim ich súčasnú, či následnú existenciu. Správny súd podľa sťažovateľa dospel k svojim záverom na základe dopĺňujúceho vyjadrenia žalovaného a/ alebo po skompletizovaní administratívneho spisu, avšak žalobcovi nie je zrejmé ako mohol v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa poznať jeho následný postup a po ňom postup žalovaného. Namietol, že správny súd nevyhodnotil rozsah namietaných pochybení vo vzájomnej súvislosti a čase a jeho odôvodnenie pochopenia rozhodnutia je pochopením rozhodnutia správnym orgánom prvého stupňa a po ňom žalovaného, nie pochopením priemerného adresáta, a to za iného stavu administratívneho spisu a rozhodnutia, než stavu, pri ktorom uplatňoval svoje práva žalobca ako účastník správneho konania.

19. Záver správneho súdu obsiahnutý v bode 22 jeho rozsudku je podľa sťažovateľa celkom odtrhnutý od okolností, za akých bol nútený uplatňovať svoje práva, hodnotenie uplatňovania jeho práva podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku ako šikanózneho je podľa žalobcu celkom neprimerané a nenáležité. Svojvoľné obmedzovanie zákonom garantovaných procesných práv sťažovateľa v správnom konaní zo strany správneho súdu predstavuje rovnako zásah do práva žalobcu na spravodlivý proces. Sťažovateľ ďalej namietal, že ak nie je rozhodnutie presvedčivo odôvodnené, znemožňuje sťažovateľovi spoznať skutočné dôvody rozhodnutia a zároveň uvedené podľa neho znamená, že správny súd nesprávne právne posúdil možnosti, ktoré poskytuje účastníkovi konania § 23 ods. 1 správneho poriadku, keď z odôvodnenia správneho súdu možno vyvodzovať, že správny orgán je oprávnený sám si určiť v akom rozsahu vyhovie žiadosti o kompletnú kópiu s následným nevyhnutným obmedzením účinných možností argumentácie v rovine prípustnej polemiky s dôvodmi postupu a rozhodnutia správneho orgánu. Uvedené predstavuje v danom prípade podľa názoru sťažovateľa rovnako dôvody podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP, pre ktoré je potrebné rozhodnutie správneho súdu zrušiť.

20. K bodu 19 napadnutého rozsudku sťažovateľ uviedol, že nerozumie tvrdeniu súdu, o tom, že svojim správaním mal odôvodňovať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko problém v súvislosti s formuláciou výrokovvej časti rozhodnutia bol zjavný a nebol vyriešený ani v správnom ani v súdnom konaní.

21. Rozhodnutie správneho súdu je podľa sťažovateľa zaťažené vadou nesprávneho právneho posúdenia ako aj nepreskúmateľnosťou rozhodnutia v podobe absencie presvedčivého odôvodnenia s priamym zásahom do práva na spravodlivý proces aj z toho dôvodu, že správny súd nesprávne aplikoval ustanovenia týkajúce sa koncentrácie konania, keď v podstate zbavil správne orgány svojich povinností podľa § 3 ods. 2 a 5 správneho poriadku ako aj povinnosti posudzovania/hodnotenia dokumentov požadovaných v nadväznosti na zistený skutkový stav od dotknutých orgánov podľa §140a a § 140b stavebného zákona, teda spoľahlivo zisťovať skutkový stav v úzkej súčinnosti s účastníkom konania, správne ho hodnotiť, a to aj s ohľadom na skutočnosti, keď žiadne zistenia v administratívnom spise neodôvodňovali vyžadovanie záväzného stanoviska, jeho obsah nebol v súlade s ust. § 140b ods. 1 stavebného zákona, posúdenie a rovnako tak aj postup podľa § 140b ods.6 stavebného zákona neboli vykonané vôbec. Správny orgán bol povinný správne a spoľahlivo zistiť skutkový stav veci, správne ho vyhodnotiť a zákonným spôsobom vyhodnotiť aj obsah stanoviska „dotknutého orgánu“. Sťažovateľ sa z uvedených dôvodov nemôže stotožniť s príliš zjednodušujúcou a paušalizujúcou argumentáciou správneho súdu uvedenou v bode 21.

22. Podľa názoru sťažovateľa sa správny súd tiež odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu v zmysle § 440 ods. 1 písm. h/ SSP, v zmysle ktorej správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov musí obmedziť len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány vyvodzujú svoje závery nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na zodpovedanie otázky, či vykonané dôkazy robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli. Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Správny orgán môže pristúpiť k voľnému hodnoteniu dôkazov len potom, ako vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. V danom prípade však žalovaný a ani správny orgán prvého stupňa nezistili žiadny skutkový stav preto, aby vôbec mohli pristúpiť k požadovaniu akéhokoľvek záväzného stanoviska podľa akéhokoľvek zákona na ochranu záujmov, ktoré mohli byť dotknuté. Preto ani nemohli správne orgány vykonať správne subsumpciu spoľahlivo zisteného skutkového stavu pod právnu normu, ktorá by umožňovala aplikovať § 10 ods. 4 cestného zákona pri svojom rozhodovaní alebo požadovať akékoľvek záväzné stanovisko k záujmu chránenému podľa osobitných predpisov uvedených v § 126 ods. 1 stavebného zákona a na nadväzujúcich osobitných predpisov a to bez ohľadu na skutočnosť, že akokoľvek záväzné stanovisko je vo vzťahu k zákazu podľa § 10 ods. 4 cestného zákona v sídelnom útvere, ale aj mimo sídelného útvaru obce relevantné.

23. Z vyššie uvedených dôvodov nenesie podľa sťažovateľa odôvodnenie napadnutého rozsudku správneho súdu kvalitu presvedčivého odôvodnenia predpokladanú zákonom a aj rozhodovacou praxou kasačného súdu v podobe vzniku možnosti pochopenia dôvodov rozhodnutia priemerným adresátom, ktorým je aj sťažovateľ. S ohľadom na vyššie uvedené sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd podľa § 462 ods. 2 SSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušuje, vec vracia správneho súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a žalobcovi priznáva trovy konania a právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

24. Ku kasačnej sťažnosti žalobcu sa žalovaný ani ďalší účastníci konania nevyjadrili.

IV.

Konanie na kasačnom súde

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na jej podanie (ustanovenie § 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), má

predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

26. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti duplikuje žalobné body (nezistený skutkový stav), najmä vzdialenosť 100 m od osi vozovky pre umiestnenie reklamy, reklamnej tabule, nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného, zmätočnosť a nezrozumiteľnosť rozhodnutí žalovaného v súvislosti s výrokmi prvostupňového rozhodnutia, rozhodnutia žalovaného, zmätočnosť a nezrozumiteľnosť výrokov rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správneho orgánu v identifikácii stavby, porušenie zásad dvojinštančnosti správneho konania, v súvislosti so zmenou rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu žalovaným.

27. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje a zdôrazňuje nedostatočne zistený skutkový stav správnymi orgánmi, ktoré sa nezaoberali identifikáciou reklamnej stavby a nepreukázali nutnosť aplikácie § 10 ods. 4 cestného zákona, ďalej poukazoval na odňatie možnosti žalobcu konať pred správnymi orgánmi, najmä v súvislosti s neumožnením oboznámenia žalobcu, pred vydaním rozhodnutí správnych orgánov so všetkými podkladmi rozhodnutia, nepredložením kompletného administratívneho spisu zo strany správnych orgánov, v dôsledku toho porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces pred správnymi orgánmi ako aj pred súdom.

28. Sťažovateľ navyiac, od žalobných bodov, okrem namietania aplikácie § 10 ods. 4 cestného zákona, spochybnil kompetenciu dotknutých orgánov, ktoré vydávali záväzné stanovisko, ktoré bolo podkladom pre vydanie rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho rozhodnutia.

29. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti vytýka krajskému súdu nesprávne právnej posúdenie veci (aplikácia § 126 ods. 1 v spojení s § 140b ods. 6 zákona č. 50/1976 Zb. a § 10 ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. v spojení s ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) a v tomto kontexte namietal sťažovateľ nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť rozsudku krajského súdu s poukazom aj na jeho bod 19 rozsudku krajského súdu a preukazoval dôvod na vyhovie kasačnej sťažnosti pri aplikácii § 440 ods. 1 písm. f/ SSP. Ďalej sťažovateľ tvrdil, že krajský súd sa odchyľil od ustálenej súdnej praxe, keď neakceptoval námietky žalobcu o rozhodovaní žalovaného a prvostupňového správneho orgánu na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a krajský súd pri rozhodovaní sa neobmedzil len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány vyvodzujú svoje závery, nie sú pochybné, či vykonané dôkazy robia vôbec možný skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli, keď hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné, s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp.zn. 4Sžo/3/2011.

30. Podľa sťažovateľa krajský súd nezdôvodnil riadne aplikáciu § 10 ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. nevysporiadal sa s namietanou irelevantnosťou záväzného stanoviska, ktoré bolo jedným z podkladov pre vydanie rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, nevysporiadal sa ani s tvrdením sťažovateľa o nezrozumiteľnosti rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci s poukazom na § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, keď neakceptoval dôvodnosť námietok žalobcu v nedostatočnom zdôvodnení rozhodnutí žalovaného a porušení práva žalobcu na spravodlivý proces, najmä v súvislosti s nepredložením kompletného administratívneho spisu obsahujúceho podklady pre vydanie rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu.

31. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj predložený administratívny spis žalovaného a prvostupňového správneho orgánu konštatuje, že v plnej miere sa stotožňuje s odôvodnením kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku správneho súdu, na jeho odôvodnenie v plnom rozsahu odkazuje. Z uvedených dôvodov opakované skutkové a právne závery krajského súdu explicitne nezdôvodňuje.

32. Kasačný súd zdôrazňuje, že úlohou krajského ani kasačného súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania. Nie je preto úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu sťažovateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležite odôvodní, niet dôvodu, aby kasačný súd napadnuté rozhodnutie zrušil.

33. Naviac, kasačný súd udáva, že krajský súd sa so všetkými žalobnými bodmi, ktoré líčujú so sťažnostnými bodmi uvedenými v kasačnej sťažnosti, riadne vysporiadal a podrobne až vyčerpávajúco zdôvodnil svoje rozhodnutie. So správnym posúdením veci krajským súdom sa kasačný súd v plnom rozsahu stotožnil.

34. Vec je vecne správne posúdená vtedy, ak je správne zistený skutkový stav a súčasne je vec aj správne právne posúdená. Skutkové okolnosti možno považovať za správne zistené, ak sú podložené skutočnosťami, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného pred konajúcim súdom. Právnym posúdením veci možno rozumieť analytickú činnosť, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. V zmysle doterajšej rozhodovacej praxe chápe Najvyšší súd SR pod správnym právnym posúdením veci, ak je súdom na zistený skutkový stav správne aplikované právo. O správnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval, a ak zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy.

35. Kasačný súd dodáva, že sa stotožnil s názorom, že podkladom pre rozhodovanie správnych orgánov bolo, o.i. aj stanovisko (stanovisko Okresného úradu Žilina, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií) zo dňa 21.02.2017, ktoré vychádzalo aj z vyjadrenia Slovenskej správy ciest Žilina zo dňa 21.02.2017, ktorý (Okresný úrad Žilina) ako orgán podľa § 3 ods. 4 písm. a/ zákona č. 135/1961 Zb. je kompetentným orgánom vykonávať štátnu správu vo veciach ciest I. triedy a stanoviska - Slovenská správa ciest Žilina. Žalobca chcel reklamné zariadenie umiestniť na ceste I. triedy.

36. Stanovisko Okresného úradu Žilina, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií Žilina bolo, podľa kasačného súdu, pred vydaním rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu potrebné, s poukazom na § 1 ods. 2 písm. b/ vo väzbe na § 11 ods. 5 a 6 zákona č. 135/1961 Zb. Výžiadanie tohto záväzného stanoviska prvostupňovým správnym orgánom bolo v súlade s platnou právnou úpravou. Žalobca pred vydaním rozhodnutia žalovaného bol s týmito podkladmi oboznámený a napriek výzve prvostupňového správneho orgánu zo dňa 13.03.2017, ktorá mu bola doručená 16.03.2017, žiadne námietky k obsahu tejto výzvy a pripojených príloh nepodal a žiadnym spôsobom závery uvedené v týchto podkladoch rozhodnutia nespochybnil. Až odvolaním proti prvostupňovému správne rozhodnutiu spochybnil určitosť obsahu týchto príloh (záväzného stanoviska Okresného úradu Žilina a vyjadrenia Slovenskej správy ciest Žilina).

37. Záväzné stanovisko je na účely konaní podľa zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci (§ 140b ods. 1 stavebného zákona). Postavenie dotknutého

orgánu v konaniach podľa stavebného zákona (vyplývajúce z citovaných ustanovení stavebného zákona) mu prisudzuje odlišné oprávnenia ako účastníkom konania najmä s ohľadom na skutočnosť, že dotknutý orgán v konaní nepresadzuje svoje subjektívne práva, právne záujmy, ani sa nekoná o jeho právnych povinnostiach. Treba zdôrazniť, že dotknuté orgány nepredkladajú záväzné stanoviská týkajúce sa ich subjektívnej právnej sféry, ale týkajúce sa verejných záujmov, ktorých ochrana vyplýva z osobitného predpisu. Verejný záujem predstavuje istý protiklad k záujmu súkromnému, jedná sa o určitý všeobecne prospešný stav, cieľ, ktorý treba chrániť a rešpektovať (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžo/16/2014 z 03.03.2015).

38. Sťažovateľ tiež namietal nedostatočný skutkový stav veci, najmä nezistenie skutočnej vzdialenosti umiestnenia reklamy 100 m od osi vozovky príslušného jazdného pruhu cesty I. triedy, ktorá je medzinárodným cestným ťahom.

39. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu, ktorého súčasťou je aj fotodokumentácia, pripojená žalobcom k žiadosti o zmenu doby trvania reklamnej stavby zo dňa 22.12.2016, mal bez nutnosti odborného posúdenia a ohliadky miesta samého, nespochybniteľne preukázané, že reklamné zariadenie, ktoré je aj fyzicky umiestnené, resp. bolo umiestnené pri ceste I. triedy, a ktorého sa žiadosť týkala, je reklamné zariadenie umiestnené niekoľko metrov (nie desiatok metrov) od zvodidiel cesty I. triedy a vychádzajúc zo šírky jazdného pruhu, ktorý môže byť v rozpätí od 2,75 m do 3,5 m (STN 736110), nie je ani vizuálne preukázané a zrejmé, že by reklamné zariadenie sa nachádzalo vo vzdialenosti 100 m od osi vozovky príslušného jazdného pruhu cesty I. triedy, preto spochybňovanie riadne zisteného skutkového stavu správnym orgánom vo vzťahu k aplikácii § 10 ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. a vzdialenosti umiestnenia reklamného zariadenia od cesty I. triedy a jazdného pruhu, považoval kasačný súd za účelové. Prípadné zisťovanie presnej (na metre) vzdialenosti reklamného zariadenia od osi vozovky príslušného jazdného pruhu by, podľa kasačného súdu, nemohlo priniesť a ani neprinieslo priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcu. Navyiac, kasačný súd konštatuje, že žalobca je v žiadosti povinný preukázať, že reklamné zariadenie umiestnené v blízkosti vozovky - cesty I. triedy, spĺňa podmienky umiestnenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 131/1995 Z.z. a že vzdialenosť umiestnenia reklamného zariadenia od osi vozovky príslušného jazdného pruhu cesty I. triedy je vo vzdialenosti minimálne 100 m. Takéto dôkazy bol žalobca povinný preukázať, podľa názoru kasačného súdu, spolu s podaním žiadosti, v ktorej žiadal o zmenu doby trvania reklamnej stavby. Naopak, z fotodokumentácie - listinných dôkazov, ktoré sám k žiadosti pripojil, je bezpochyby preukázané, že bez znaleckého posúdenia a ohliadky na mieste samom a faktického merania tejto vzdialenosti, vzdialenosť 100 m od osi vozovky jazdného pruhu cesty I. triedy, umiestnenie reklamného zariadenia v súlade s § 10 ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb., nie je dodržané.

40. Námietku žalobcu o zmätočnom odôvodnení rozhodnutia krajského súdu rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažuje za dôvodnú, nakoľko ako už bolo mnohokrát judikované, v odôvodnení je potrebné objasniť skutočnosti, ktoré majú pre vec podstatný význam. Ak mal krajský súd za to, že z administratívneho a súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného je nedôvodná a túto skutočnosť uviedol v svojom rozsudku, samozrejme, s odvolaním sa na skutkové zistenia a právne posúdenie veci s ich hoc aj stručným ozrejmnením, nevidí kasačný súd dôvod na zrušenie rozsudku, s ktorým sa skutkovo a právne stotožňuje. V opačnom prípade by bol narušený princíp hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania.

41. V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m.m. IV.ÚS 112/05, I.ÚS 117/05).

42. Kasačný súd sa stotožňuje s argumentáciou krajského súdu k jednotlivým žalobným bodom, na

ktorú v plnom rozsahu odkazuje, preto ju duplicitne neopakuje.

43. Zo žalobnými argumentami žalobcu sa v odôvodnení rozsudku správny súd riadne vysporiadal, obsah rozsudku spĺňa podmienky práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, keď zdôvodnenie rozsudku správneho súdu, vrátane bodu 19 rozsudku je, podľa kasačného súdu, zrozumiteľné a dostatočné. Podľa názoru kasačného súdu rozsudok odôvodnil krajský súd v súlade so zákonom, keď neporušil právo účastníkov konania, žalobcu - sťažovateľa, na riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia a tým aj právo na spravodlivý proces.

44. Z uvedených dôvodov, pri aplikácii § 461 SSP kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

45. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP a contrario, žalobcovi - sťažovateľovi, ktorý nemal v kasačnom konaní úspech, nevzniká právo na náhradu trov kasačného konania, pričom nezistil dôvod na priznanie trov kasačného konania žalovanému, ktorý mal v konaní úspech podľa § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.